

Jeruzsálemben lakotok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljete, ne rettegetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velök, hanem az Isten. Holnap szálljatok szembe velük! Íme ők a Czicz hágóján fognak felmenni, és rájuk találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben. Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljete, ne rettegetek! Holnap menjete ellenük, mert az Úr veletek lesz. Akkor Jósafát meghajtotta fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborultak az Úr előtt és imádták az Urat. A Kéhátiták fiai közül és a Kóriták fiai közül való Léviták pedig felálltak, hogy az Urat, Izrael Istenét nagy felszóval dicsérik. És reggel felkészülvén, kimentek a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megállt Jósafát, és mondta: Halljátok meg szómat, Júdában és Jeruzsálemben lakozók! Bizzatok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősítettek. Bizzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! Tanácsot tartván pedig a néppel, előállította az Úr énekeseit, hogy dicsérik a szentség ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljete az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága. És amint elkezdették az éneklést és a dicséretet: az Úr ellenséget szerzett az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jöttek, és megverettetnek.” (2Krn 20,12–22)

Akik képesek lesznek életükbe fogadni Isten átalakító munkáját, azok más emberek megnyerésének rendkívüli eszközeivé válnak. Őket nevezzük lelki értelemben mentősöknek, katasztrófavédősöknek. „Mikor pedig a galileai tenger mellett járt Jézus, látott két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrást az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetettek; mert halászok voltak. És mondta nékik: Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok. Azok pedig azonnal otthagyván a hálókat, követék őt.” (Mát 4,18–20) „Péter pedig mondta nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszite a Szent Lélek ajándékát. Mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és intete őket, mondván: Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől! Akik azért örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek; és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.” (Csel 2,38–41)

„Elmenvén azért, tegyete tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Mát 28,19–20)

Uram, szeretnék
másokat készíteni
országod
eljövetelére!

Keresztények küldetésben – 2

A befogadás képessége

Elhangzott: Nágocs, 2014. 03. 15.

A befogadás, a tanulás gyermeknek és felnőttnek egyaránt nehéz feladat. Nincs kedvünk mindig hozzá, és az is előfordul, hogy olyan nehézségeink vannak, hogy nem vagyunk képesek elhordozni a változásunk, fejlődésünk érdekét szolgáló tanítást, intést. „Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De mikor eljön amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.” (Ján 16,12–13)

Mielőtt bárkitől bármit képesek lennénk befogadni, tudni szeretnénk, hogy jó-e hozzánk. A mozgás és beszédfejlődésünk is nagyban függ szüleink életmódjától, a velünk való kapcsolatuktól. Egy édesapa, édesanya akkor tudja például szakmáját átadni gyermekének, ha bizalmas kapcsolatban vannak egymással. A jó Istentől is akkor tudunk elfogadni, ha ismerjük Őt, bízunk benne. Emberi kapcsolatainkban is akkor fogunk sokat tanulni, ha tisztán látjuk: minden Isten engedélyével történik velünk: „Könyörül és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nékünk a mi álnokságaink szerint. Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket.” (Zsolt 103,8–12)

Ahogy az iskolai tanórák között vannak szünetek, és lehetőség van hosszabb kikapcsolódásra minden évszakban a gyerekeknek, úgy a mi életünkben is váltakoznak a tanulási és pihenési időszakok. Szoktuk is mondani, hogy most nehéz időszakon megyek keresztül – tanulási szakasz. Salamon írja: „*Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.*” (Préd 3,1)

1. A fejlődés olthatatlan vágya

Akkor képes az ember fejlődni, változni, tanulni, ha igazán vágyik rá. Megerősödhet bennünk az az elhatározás, hogy szeretnénk jobb, igazabb, becsületesebb, szorgalmasabb emberekké válni. Két ígét idézek a Zsoltárok könyvéből: „*Uram, ne feddj meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban. Könyörülj rajtam Uram, mert ellankadtam: gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim! ...Íme, kívánkozom a te határozataid után; éltesz engem a te igazságod által.*” (Zsolt 6,2–3; 119,40)

2. Ebből mit tanulhatok?

Sokan ismerik azt a népi mondást, „az okos más kárán, a bolond magáén vagy azon sem tanul”. Sokszor lehetőségünk van mások hibáját, szerencsétlenségét látni, és ezeket a helyzeteket elkerülni. Pétert Jézus külön figyelmeztette, hogy nagyon bízik magában, legyen óvatos. Áruló lesz belőle. „*Mondta pedig az Úr: Simon! Simon! Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed. Ő pedig mondta néki: Uram, teveled kész vagyok mind tömlőcre, mind halálra menni! És ő mondta: Mondom néked Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismeresz engem.*” (Luk 22,31–34) Péter nagyon csúnyán megszégyenült társai előtt. Minden „bejött”, amit Jézus róla mondott. Legszívesebben elsüllyed volna szégyenében. De tanult belőle. Végre egy örök életre megtanulta, hogy ne bízzék magában. Jézus tudta, hogy megtanulja a leckét, ezért már előre megbocsátott neki, és megígérte, hogy sokakat fog még bátorítani.

Ezért mondja Salamon: „*Bizodalmasd legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útjaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útjaidat.*” (Péld 3,5–6)

Isten sokféle ösvényen engedi lépteinket, és bármi is történjék velünk fejlődésünket és tanulásunkat szolgálhatja, ha akarjuk. Lehet az valamilyen nagy csoda, öröm, és lehet bánat és kudarc is. „*Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden együttműködik a jóra, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.*” (Róm 8,28)

3. Készség a változásra, változtatásra

Egy gyermektelen idős házaspárnak Isten gyermeket ígért. Amikor bekövetkezett a csoda. A szülők a „különleges ajándéknak” nem akartak rossz gazdáik lenni. Sok tapasztalatuk háttérén is kérték Isten szolgáját, hogy tanítsa őket. „*Manoah pedig az Úrhoz könyörgött, és mondta: Kérlek, Uram! Az Istennek amaz embere, akit küldtél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel.*” (Bír 13,8)

Keresztelő János igehirdetése sokakat megérintett. Katonák mentek életük megváltoztatása érdekében Jézus útkészítőjéhez a következőképpen: „*És megkérdezték őt a vitézek is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És mondta nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjete meg zsoldotokkal...*” (Luk 3,14)

4. Együttműködés a valódi erőforrásokkal és annak eredménye

Az ókorban Isten a zsidó népet választotta ki, hogy megteremtse a mennyei ország működésének földi mását. Eredeti terve nem valósulhatott meg, mert Ábrahám leszármazottai sokszor nagyon önfejük voltak. Szembefordultak Istennel, aki békességet és jólétet biztosított volna számukra. Azonban a sok hiba ellenére sem fordult el Isten népétől. Josafát király idejében az őslakosok ismét megsemmisítő csapatát készültek mérni Isten népére. A király nem bízik saját képességeiben, felkészültségében. Hogyan munkálkodik együtt Istennel, és mi lesz ennek következménye. Így olvassuk: „*Oh mi Istenünk, nem ítéled-e meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te reád néznek a mi szemeink. És a júdabeliek mindnyájan álltak az Úr előtt, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben. Akkor Jaházire, a Zakariás fiára (ki Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia volt, és az Asáf fia közül való Lévita volt az Úrnak lelke szállt a gyülekezet közepette. És mondta: Mindnyájan, akik Júdában és*